

MARKĚTA VESELÁ

Tantulský příběh

knižníweb

www.knizniweb.cz

TANTULSKÝ PŘÍBĚH

© Markéta Veselá
© Nakladatelství Petrklíč
ISBN 978-80-7229-193-9

Poděkování...

patří zejména medvědovi a krokodýlovi,
nesmíme ale zapomenout ani na skřeta, vlka, jesetera,
draka, oba jezevce a všechny ty milé ropuchy a prasátka,
kteří mě inspirovali k napsání tohoto příběhu

MARKÉTA VESELÁ

TANTULSKÝ PŘÍBĚH

OBSAH

I.	Černá legenda	7
II.	Smrt lososové veverky	19
III.	Rudá hrozba	31
IV.	Noční setkání	41
V.	Hiemské pohoří	49
VI.	V zajetí bouře gottlandské	69
VII.	Ztracený zlata lesk	79
VIII.	Křoupovský zloděj	87
IX.	Ztraceni	101
X.	Mordum mortum	117
XI.	Latentník medvědí	129
XII.	Obnovení starého přátelství	141
XIII.	Pomoc z říše zemřelých	153
XIV.	Konec černé legendy	163

I. ČERNÁ LEGENDA

Život na Tantulii, doprovázen jen drobnými, většinou diplomaticky řešenými meziříšními spory, jak už tomu na světě bývá, po celé ty dlouhé věky spokojeně plynul. Tantulkové, skřítkové, čarodějové a trpaslíci se přiměřeně množili, stavěli skromné kamenné chaloupky, ale i rozlehlé venkovské usedlosti a velkolepá hradní sídla, obdělávali svá políčka, chytali v řekách a jezerech ryby, starali se o lesy a zvěř, vzájemně spolu obchodovali a pomáhali si. Objevovali nové a nové věci, které jim usnadňovaly práci a zpříjemňovaly život.

Avšak to všechno jen do té doby, než se křoupovskému panovníkovi Červené říše, vylíhla v hlavě tuze nebezpečná myšlenka, a to ovládnout celý tantulský svět.

Tedy nejen sousední Žlutou a Modrou říši, jejichž obyvatelé již nejednou tvrdě pocítili křoupovskou roztahovačnost, ale i Zelenou říši, pradávnou úrodnou pravlast všech tantulanů, pak říši oranžovou a růžovou...

Rudý panovník se prostě rozhodl, že se zmocní celé planety, včetně suchých neprůchodných stepí a bažin, které dosud nepatřily žádné z duhových říší. Na Tantulii prý nezůstane ani maličký kousíček, který jemu, Krvepilovi Druhému, nebude říkat pane.

Jménem po otci však tomuto panovníkovi nikdo neříkal. Příliš mladý a nerozvážný ujal se křoup své vlády ještě v době, kdy jeho vztekklá rudá tvář byla doslova poseta pupínky s bělavými hlavičkami, které často leč marně špendlíčkem propíchoval, a tak se musel smířit s tím, že mu nikdo na celé planetě neřekl jinak než „muchomůrčí klobouk“ nebo prostě jen „klobouk“.

Co ho ale vedlo k takovým imperátorským myšlenkám? Ona přirozená křoupovská rozpínavost, nenažranost a zároveň i lenost. Klobouk žárlivě sledoval, jak se daří zejména zeleným tantulkům

a žlutým skřítkům, kteří si díky neobvyklé pracovitosti a úrodnosti svého kraje mohli dovolit vyvážet spoustu ovoce, medu a kožešin, za něž Červená říše, tou dobou prožívající svou hlubokou hospodářskou krizi, platila čím dál více červených peněz.

Naproti tomu z Červené říše se vyvážel akorát ropuší kořen, červená řepa, písek a drcené kamení, které nikdo nepotřeboval. Rudý panovník si moc dobře uvědomoval, že jeho říše není bohatá na nerostné suroviny, jeho poddaní jsou neuvěřitelně líní, nešikovní a neumí dobře hospodařit, a proto se snažil vymyslet způsob, jak by rudé pokolení mohlo žít v blahobytu, a přitom se nemuselo trvale vyvíjet žádné velké úsilí.

Jako jeden z mála křoupů v Červené říši uměl Klobouk číst. V rudých školách se totiž vyučovaly takové předměty, jako je kradení, klamání přítele anebo mučení nepřítel, a naproti tomu psaní, čtení a počty zůstávaly celá léta okrajovou záležitostí.

Zavést čtení do rudých škol by samozřejmě nebyl žádný problém, kdyby ovšem Klobouk neuvažoval následovně:

„Kdo neumí číst, ten nechte. Kdo nechte, nemá všeobecný přehled a ani vlastní názor. Kdo nemá vlastní názor, ten němě poslouchá a slepě následuje toho, kdo ten názor má. A ten Někdo jsem Já.“

Zkrátka rudý panovník tak chtěl dosáhnout naprosté poslušnosti a oddanosti svých poddaných. Vůbec nepotřeboval, aby křoupové nad jeho nařízeními přemýšleli a kladli mu nějaké otázky, ale aby ta nařízení poslušně a pěkně rychle plnili. Plebejská negramotnost stala se tak spolu s veřejně aplikovanými praktickými ukázkami tělesných trestů tím nejúčinnějším nástrojem tvrdé politiky křoupovského diktátora. Ostatní říšníci do toho panovníkovi Rudé říše moc nemluvili, stejně by to bylo házení hrachu na stěnu, nicméně věděli, že na tuto prohnilou filozofii Klobouk jednoho dne doplatí.

„Ano, válka. Podmaním si všechny ty naivní pracující tvory a budu využívat výsledky jejich práce, aniž bych já a mí rudí negramotní věrní museli vyvinout nejmenší úsilí,“ vylíhlo se v křoupovské makovici a ohnivá ústa to vypustila ven.

A od té chvíle Klobouk nespal, nejedl, přemýšlel. Pak se najedl,

vyspal, a aby už nemusel tolik přemýšlet, nechal si povolat svého přítele a rádce Filofeje.

Filo Filofej, na křoupa možná neobvykle moudrý tvor, žil v podivné dřevěné boudě u hřbitovní zdi, až u samých hradeb rudého hlavního města. Klobouk se nezřídka prodral kopřivami a trnitým houštím k dřevěné boudě, aby se s jejím obyvatelům poradil o důležitých věcech.

Když si tam ale posledně byl pro lék proti nadýmání, ošklivě si poškrábal nohu o rezavý drát, který skrz žahavé kopřivy nemohl ani koutkem oka zahlédnout, pak ho poštipaly vosy a nakonec kopnutím probudil vzteklého buvola, který ho po hřbitově tak prohnal, že už žádné léky nepotřeboval.

A proto nebylo divu, že se po takovéto zkušenosti Klobouk raději rozhodl poslat ke hřbitovní zdi červeného papoucha se vzkazem. Nerad by se tentokrát propadl třeba do čerstvě vykopaného hrobu.

Červený pták proletěl studeným komínem dřevěné boudy a spatřil Filofeje, jak se v rohu místnosti choulí ve své rozvrzané posteli pod proužkovanou peřinou a něco si polohlasně čte. Bohužel jazykem, kterému papouch nerozuměl. To mu ani tak moc nevadilo. Ale ten způsob, jakým s ním ten křoup jednal!

Starcovy oči v něm totiž neviděly rudého královského posla, nýbrž jen obyčejného černého ptáka, a proto mu nevěnovaly žádnou zvláštní pozornost. Sotva na něj levým okem mrkl a nadále se soustředil na četbu.

Teprve poté, co královský posel zbavil svá pěstěná peříčka mouru v nejbližší nádobě, která stála u nohou rozvrzané Filofejovy postele, přerušil stařec čtení, aby si toho rudého troufalého ptáka, který ho rušil, vyslechl.

Papouch tedy milostivě vykrákal Kloboukův vzkaz. Trochu se předtím urazil, že ho ten dědek hned nepoznal a nepřijal se všemi poctami, jaké si posel zaslouží.

Dědek jen přikývl, vylezl z postele, vylil z okna nočník uprášený od mouru, zabalil si do košíku trochu zeleniny a jiného ušlechtilého plevelu a vydal se na cestu.

Páchnoucí papouch zůstal sedět na okně a vztekle koulel očima, protože za vyřízení zprávy nedostal od Filofeje jediný oříšek. Starému šarlatánovi však připadal ten rudý pták až příliš vypasený.

Před boudou čekal na křoupa s košíčkem osedlaný osel. Filofej byl odjakživa velmi špatný jezdec, a proto mu jeho pán úmyslně neposlal žádného ze svých rychlých koní, ale právě tohoto starého šedivého dobráka, u něhož si byl jist, že nikoho neshodí. Potřeboval moudrého Filofeje v celku. Klobouk byl již odmalička tvor velmi netrpělivý a zejména puzzle skládal tuze nerad.

Toho dne se hradem Křoupovem už od brzkého rána ozývalo tak silné rachocení, že to dunělo i v Podkřoupí. Klobouk neúnavně pochodoval v nové zbroji po korunovačním sále a dělal na sebe do zrcadel všelijaké obličejce.

Při pětistém třicátém králově šklebu se povoláný Filofej, kterého mimochodem ani nenapadlo, že by se měl třeba zout, slézt z osla nebo tak něco na ten způsob, vrátil přímo do sálu.

Klobouk vyděšeně uskočil stranou a vytřeštil své červené oči s přezrálými brusinkami namísto zorniček.

Vida, že návštěvníci následně zaujali klidnou pozici, postavil se opatrně zpátky před velké zrcadlo, neslyšně vzdychl a rozhodnut neztrácet zbytečně čas, jal se svému hostu přednášet svůj troufalý „válečný plán“, jak svou cestu k „bezpracnému blahobytu“ sám nazval.

Vyjmenoval tedy všechny duhové říše, Zelenou, Blankytnou, Žlutou, Oranžovou a Růžovou, a co v těch říších mají. Vypočítával významné letopočty, kdy se on, jeho otec, bratr nebo děd zmocnili nějaké strategicky významné oblasti. Jako třeba části žlutoříšských lánů nebo hnědých dolů.

Hovořil o křoupovské výjimečnosti a o tom, že nastal čas, aby všichni Tantulané, vzpurné zelené tantulky nevyjímaje, pokorně sloužili rudému křupstvu.

„Ha, tak co ty na to?“ zvolal Klobouk již po několikáté, nadšen sám sebou, a lačněl po starcově pochvale.

Stařec však nevypadal příliš nadšeně. Jak by také mohl. Malý zavalitý křoup (přestože mu již dávno zmizely ty pupínky mastného mládí, jeho vykrmené břicho skrývalo takřka úplně obě kra-

řoučké nožičky, takže pokud jste se na něho dívali shora, tak vám tvar jeho postavy klobouk chtě nechtě připomínal) se tu před ním potil ve zbroji, chodil sem a tam a přitom s vytržštěnýma očima vyřvával, koho porazí a čeho všeho se zmocní, aniž by měl v ruce jedinou účinnou zbraň.

„Vlastní snad nějaký kouzelný předmět? A kolik má bojovníků? Copak tohle je nějaký válečný plán? To je spíš válečný sen. A pěkně pomatený,“ zlobil se v duchu Filo Filofej.

Když to je tak. Usmyslet si, že něco chci, to nikdy nebylo nic těžkého. Avšak přijít na to, jak toho dosáhnu a jak svůj plán uskutečním, to už je věc jiná. Ostatně proto si ho Klobouk také povolal.

Starý zkušený Filofej dlouho mlčky bafal z rudé dýmky, mhouřil u toho oči jako starý kocour, zamyšleně se rozhlížel po sále a tahal se za svou špinavou bradu, až konečně promluvil:

„Za slunečními paprsky neproniknutelným společenstvím babykových stromů, hlubokými temně modrými lesy, kde ptáček nezazpívá, nezdolatelným Gottlandem a stále zasněženým pohořím hiemským rozprostírá se Zelená říše.

Říše pěkně členitá, zeleně zarostlá, sestávající se z pestré mozaiky lesů, luk a hájů, alejí a sadů, úrodných pšeničných polí protkaných zjara jen tak plevelem, v létě modrými chrpami a červenými vlčími máky. Jílovité cestičky vinoucí se mezi těmi políčky jako klikatí skoricoví hadi zavedou tě pozvolna až na samé okraje malých vesniček, kde si zelení tantulkové vystavěli kamenné chaloupky a s tantulskou lehkostí nechali je mistrně utopit ve spleti syté zeleně, připomínající tuze divoké zahrádky. S dobrou pamětí, obuti do vysokých holínek a vybaveni ostrým nožikem mohli jste tam nařezat košík neobyčejných léčivých nebo obyčejných polévkových bylinek...“

Klobouk však Filofeje netrpělivě přerušil. Neřikal mu totiž nic nového a už vůbec ne zajímavého. Sady, louky, aleje, tohle všechno přece ví, vždyť ze Zelené říše dováží spoustu květin a ovoce! Na žádné lyrické popisy tu není nikdo zvědavý!

A jaképak chaloupky, jaképak bylinky. Obrovské manufaktury tam nastaví. A ti zelení tantulkové, jak on je neměl rád, tam budou pro

Červenou říši pracovat, až se z nich bude kouřit. A nebudou mu odevzdávat pouhé desátky, jak si o tom přečetl v jedné lidské knize. Naopak. Právě desátky, to jest desetinu toho, co ztročení zelení tantulkové vyprodukují, budou si moci ponechat pro svou vlastní potřebu.

„A to je bude motivovat pracovat více a více. Protože čím větší celek, tím větší desetina,“ pravil moudře Klobouk a mrkl na sebe do zrcadla koutkem oka, aby viděl, jak mu sluší říkat moudré věci.

Filofej však nedbal jeho slov. Nenechal se přerušovat bláboly rudého panovníka a se zrakem upřeným kamsi k vysokému stropu chátrajícího gotického chrámu chrlil dál svůj vlastní neutuchající vodopád slov.

Klobouk zlostně koulel očima jako jeho papouch, marně čekající na svůj tučný ořech. Ten pomatený stařec ho akorát zdržuje! Už by mohl zase jet. A ne na oslovi, ale na tom černém plnokrevníkovi. Klobouk se zlomyslně ušklíbl. Tak dost, tahle řeč je k ničemu. Už už chtěl Klobouk začít svého hosta neslušně vyprovázet, když vtom se náhle zarazil.

Filofej totiž konečně přestal „tlachat“ a „chvalozelenit“ a jal se vyprávět o prazvláštní rostlině, která může Kloboukovi pomoci dosáhnout vytouženého cíle.

Červený král značně omezil nervní záškuby obou párů končetin, sloveso vyprovázet se mu v mžiku úplně vykourilo z hlavy, zapíchl hřbet upoceně dlaně do své dvojité brady a bedlivě starci naslouchal.

„Jde o bylinu vskutku velmi neobvyklou, na našem světě naprosto ojedinělou. Kdyby se Vaší kroupovské Milosti podařilo ji získat, pak mohlo by konečně...“

Klobouk se zaujetím hleděl do oné vrásčité tváře, v níž se snoubila moudrost, hloubavost i zkušenost. V očích hlubokých jako dvě bezedné studny, šikmo rozdělených podlouhlým nosem, utopil se veškerý Kloboukův neklid a jeho pohled ulpěl na dlouhých šedivých vousech, v nichž se skrývala ústa, sypoucí po sále věty cenné jako perly.

Vtom Filofejova ruka zalovila v kapse dlouhého splývavého pláště, aby z ní vyňala drobnou knížečku.

Klobouk vyvalil své načervenalé oči se žlutým bělmem a s otevřenou pusou zíral na Filofeje, jenž dosud stále pohodlně seděl na oslovi. Nyní se však trochu zaklonil, aby nečichal Kloboukův smrdutý dech.

V plášti starého Filofeje se ukrýval velmi starý herbář psaný droboučkými písmenky a doprovázený osmibarevnými ilustracemi. Dlouhé pokroucené prsty jeho majitele, který si stříhal nehty jen dvakrát za dva roky, tím kresleným herbářem listovaly, dokud strana devětadevadesátá neukázala oběma párům rudých očí vytožený obrázek.

„Ha. Počkat!“ zvolal vzrušeně zavalitý ozbrojený trpaslík.

Jako by už o té bylině také někdy něco slyšel nebo dokonce četl. Klobouk se do té doby jen střídavě dloubal, chvíli v nose a chvíli na tajném místě, nyní náhle přerušil své dloubání, nedbalé naslouchání a nesoustředěné rozjímání a vyskočil, jako když do něj střelí zeleným prakem.

„Do sklepa!“ zavelel Klobouk.

Ani nepočkal na starce s oslem a už se valil ze sálu. Ano, na něco si vzpomněl.

Filo Filofej svého pána za ta léta znal, a proto jej jeho chování ani v nejmenším nepřekvapilo. Pokynul oslíkovi a na jeho hřbetu následoval svého panovníka.

Filofej projel nádvořím a úzká, bílým pískem sypaná cestička lemovaná uschlými baobaby ho sama zavedla až dozadu k maštalím, kde ze svého čtvernohého přítele s pomocí podkoního bez úrazu slezl.

Do sklepa pokračoval pěšky, nepohodlně shrben, neboť strop byl zde tak nízký, že ani stvoření velikosti krysy nemohlo tu projít vzpřímeně, doprovázen už jen skřípáním svých sandálů, které mu Klobouk kdysi milostivě věnoval.

Klobouk byl starý lakomec, pro červený peníz by si nechal i čistit ucho, a pokud od něho někdo někdy přece jen něco dostal, jednalo se většinou o věc nepotřebnou nebo poničenou.

Sandály v tomhle smyslu představovaly do jisté míry vzácnou výjimku, neboť nebyly poničené a už vůbec ne nepotřebné, ale zase

nebyly nové. Červený lakomec je totiž lacino koupil v jednom z obchůdků síť Fourth foot, kde se daly takřka zadarmo sehnat obnošené boty.

Podzimní slunce barvilo listy stromů jemným štětečkem a lehký větřík si s těmi lístky jen tak tiše pohrával. V duhových říších si tantulkové a skřítkové plnými doušky užívali pozdní odpoledne. Zelení tantulkové líbali svoje mechušky pod košatými stromy a ti starší si vychutnávali alespoň mladé jablečné víno, a pak se s roztomilou neobratností motali po odkvétající louce.

Růžoví skřítkové v daleké cizině seděli zase zamilovaně u kašny, oranžoví navraceli se spokojeni s bohatým úlovkem ze širokého moře ke svým sudovým pannám, žlutí slavili již pátým týdnem vinobraní a Velký Tantul tomu všemu s potěšením přihlížel.

Kdepak podzim, lásky čas. Jen si ho, mí Tantulane, užívejte, než nemilosrdně přijde tuhá zima, jež rozprostře svou bílou peřinu nad střechami vašich příbytků, korunami stromů a důkladně pod sněhem schová i ten nezapomenutější pařez a nejméně viditelný keříček.

Červená říše, to vědělo každé zelené tantulátko i žlutý skříteček, než ještě vůbec začali chodit do školy, se mezi duhové říše odjakživa nepočítala. Nešlo ani tak o červenou barvu jako o křoupovskou povahu. Nikdo se v celé Blankytné, Zelené, Žluté či Oranžové nebo Růžové říši nechoval způsobem jako červení křoupové. Byli prostě jiní. Duhoví básníci Červenou říši nejčastěji přirovnávali k trnu v oku nebo ke kostce zmrzlé špinavé vody v lahodném horkém čaji.

Klobouk s Filofejem, trávili toto poetické odpoledne v hlubokém sklepe. Dnes nebafali z dýmčičky, nekoštovali rudé víno ani se labužnický nezastavili ve sklepní zrajírně sýrů na malou smradlavou svačinku. Dva křoupové měli úplně jiné starosti.

Zamčení ve starém archivu probírali se ve srovnání se zelenoříšskými či modrohorskými písemnými prameny tantulských kronikářů poměrně skrovnou hromadou starých dokumentů, ale i tak, zejména pro jejich zoufalou neuspořádanost, trvalo dlouhé hodiny, než se jim podařilo najít svazek listů, po němž rudý Klobouk v souvislosti s rodícím se „plánem na bezpracný blahobyť“ zatoužil.

Někde to tady musí být! Matně si vzpomínal, že ten svazek před lety do sklepního archivu, kde mimochodem křouповé neskadovali jen písemnosti, ale i různé staré harampádí typu „co kdyby se to někdy hodilo“, pod kamennou lavici vlastnonožně odkopnul.

Filofej šťasten, že konečně došel do archivu, posadil se na kamennou lavici a s neskryvaným zíváním Klobouka po očku sledoval. To bude trvat, než to najde. Zdali to bude vůbec dneska. A na chvílku si tam zdříml.

„No konečně! Ano, ano, to je ono,“ zadunělo sklepem radostně zaskřehotání. Filofej sebou trhl a rozespale sledoval Kloboukovo čilé počínání.

Klobouk se hbitě zmocnil povědomého formátu a nedočkavě odstraňoval oslizlý obal ze čtyřlístého dokumentu. Pak si ty listy rozložil na kamenné lavici, zbožně si k nim klekl a jal se je polohlasem číst. Psalo se v nich o oné vzácné a prazvláštní bylině, rostoucí kdesi v Zelené říši.

„...na první pohled sice vypadá velmi obyčejně, je to středně vysoký tulipán. Pokud jej však déle sledujete, zjistíte, že se chová poněkud podivně. To, že nevykvétá zjara, ale na podzim, to zas není tak neobvyklé jako měnící se barva jeho květu. Ta je první léto čistě bílá, napřesrok začne smetanově, vanilkově, až postupně zežloutne, pak pomalu zružoví a zrudne, až nakonec zfialoví a zčerná. Celý ten proces, od bílé po černou, obvykle trvá více jak sto let. Černý květ tulipánu má právě a pouze na konci tohoto dlouholetého procesu čarovnou moc...“

Filofej znovu vylovil z kapsy pláště svůj starý kapesní herbář, aby se ujistil, že se jedná o tutéž bylinu. Ano, jednalo.

„Podle mých výpočtů by se po dlouhých letech tmavnutí měla tato prazvláštní rostlina nacházet na konci onoho magického barevného procesu právě ke sklonku letošního podzimu,“ pravil skřehotavě Filofej a s dlaní stále ještě před zívajícími ústy zahleděl se do tváře Kloboukovy, co on na to.

Tlusňoch v plechu se pohyboval po sklepech rychlostí nafukovacího balonku z kančího střívka, do kterého se právě udělala díra. Běhal zprava doleva, zleva doprava, od jižního okénka k severnímu a taky ze západu na východ. Tu se hrabal v jedné hromadě, tu v druhé, i do zrajírny nakonec zašel.

Co kdyby tu ještě něco našel! Samozřejmě že tam byla jen tma a sýry, ale když už tu byl, tak si pořádný lepkavý kus čehosi potmě natlačil do tlamy. A ještě hrstičku nakládaných jeřabin.

Ani zelení, ani modří tantulkové, ba dokonce ani žlutí skřítkové v sousední říši netušili, jak nebezpečně hrál čas v křoupovský prospěch. Kéž by se tenkrát zelený tantulský čaroděj podíval do své smaragdové koule. Byl by včas prohlédl, jak bude na světě zle. Kéž by se jakékoli zvířátko včas dozvědělo o tom, co křoupové chystají, a povědělo to některému z duhových panovníků. Jenže nic takového se bohužel nestalo.

Oba křoupové si v podzemí mnuli ruce a poněkud koktavě, zato však dychtivě, předčítali si z oněch objevených čtyř listů, spojených k sobě původně čímsi lepkavým a odporným.

Text skutečně potvrzoval Filofejovy domněnky. Dále se zmiňoval o výjimečných vlastnostech této magické byliny a naznačoval i cestu, jak se k tulipánu dostat a jak jej získat.

*„...tak předlouhé chvíle
poklušeš necest míle
v nevlídné krajině
docváláš k bylině
nespatřen na hřebci
v místě kde nepředci
mají své zelené doupě
urveš to vzácné poupě...“*

Zbývající část starého dokumentu byla z neznámých příčin poťraná a ohořelá, a tak se Klobouk s Filofejem již mnoho nového nedočetli. Nezbylo jim než zalovit trochu v paměti.

„Jo, jo, tak to bylo, přesně jak je zde veršovaně psáno,“ šťoural

se v uchu Filofej a snažil se rozpomenout na to, co dalšího mu o tom tulipánu vyprávěla zesnulá babička Larva, když byl ještě malý křoupek.

Stará červená Larva kromě toho říkala, že kdokoli poupě černého tulipánu vlastní, tomu prý pokleknou tvorové celé Tantulie pokorně u nohou. Rádce Filofej sdělil tedy i to zbylé málo, co mu po těch dlouhých letech ještě utkvělo v paměti, svému pánovi.

Samozřejmě že na to Klobouk slyšel. Rozhodl se, že na vlastní zařatou tlapu zjistí, zda je legenda o černém tulipánu pravdivá. Pak jej sice přepadla jeho stará přítelkyně jménem lenost a poslal pro rostlinu místo sebe jiného křoupa, ale to nebylo tak důležité. Tantulský svět ocitl se tak v ohrožení, aniž by to zatím kdokoliv nečervený jen kouskem duše tušil.